U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **S. M.,** zastoupený Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 11. 2006, sp. zn. KÚOK/106614/2006/OSV-SP/7025/SD-223, č.j. KUOK 111358/ 2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2010, č. j. 38 Cad 36/2006 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Františku Drlíkovi **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal osobně kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 15. 11. 2010, č. j. 38 Cad 36/2006 - 49 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým krajský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 11. 2006, sp. zn. KÚOK/106614/2006/OSV-SP/7025/SD-223, č.j. KUOK 111358/2006 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

V kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2010 stěžovatel namítl, že napadený rozsudek byl vydán vyloučeným soudcem krajského soudu, který dále porušil několik stěžovatelových ústavně zaručených práv (čl. 20, 96 odst. 2 Ústavy a čl. 3 odst. 3, 10 odst. 1 a čl. 30, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny). Krajský soud podle stěžovatele rovněž porušil podmínky řízení stanovené zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Na stěžovateli měla být spáchána „justiční vražda“, „genocidium“, navíc podle svého tvrzení nebyl „povinně zastoupen“ advokátem. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a požádal, aby mu krajský soud ustanovil pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokáta Mgr. Františka Drlíka.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil i žalovaný prostřednictvím svého zástupce. V tomto vyjádření uvedl, že soudkyni JUDr. Miroslavu Ježoviczovou nelze považovat za podjatou s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2010, č. j. Nao 77/2010 - 36, jímž byla stěžovatelova námitka podjatosti proti ní zamítnuta. Poukázal na skutečnost, že stěžovatelova ústavně zaručená procesní práva nebyla porušena, neboť ve věci proběhlo řádné ústní jednání. Ostatní stěžovatelova tvrzení o porušení jeho práv jsou naprosto nekonkrétní a nedůvodná.

Krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 7. 11. 2011, č. j. 38 Cad 36/2006 – 105 prostřednictvím jeho ustanoveného zástupce advokáta Mgr. Františka Drlíka, aby doplnil kasační stížnost ve lhůtě 1 měsíce, zejména aby uvedl důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň stěžovatele poučil, že pokud nebude této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, bude kasační stížnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta. Toto usnesení bylo doručeno stěžovatelovu zástupci dne 9. 11. 2011 do vlastních rukou.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že na tuto výzvu ani Mgr. František Drlík, ani stěžovatel osobně ve stanovené lhůtě ani později nereagovali a předmětnou kasační stížnost proti napadenému rozsudku nedoplnili v požadovaném rozsahu.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Podle zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi krajské úřady, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla; ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. pak dále platí, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a ti, kteří byli účastníky původního řízení. V řízení o předmětné kasační stížnosti tedy ex lege nastoupil do práv a povinností žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Nejvyšší správní soud připomíná, že před posouzením merita věci se musí vždy zabývat tzv. podmínkami řízení. Rovněž musí kasační stížnost splňovat náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., což znamená, že kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. tu platí obdobně.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 (ve smyslu přechodného ustanovení čl. II. zákona č. 303/2011 Sb.) platí, že nebude-li podání v této

lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Přestože byl stěžovatel podle § 106 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván k doplnění kasační stížnosti o chybějící náležitosti (zejména vymezení rozsahu, v jakém brojí proti napadenému rozsudku a specifikaci zákonných důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.) a byla mu k tomu krajským soudem poskytnuta zákonná lhůta, na výzvu navzdory poučení nereagoval a kasační stížnost nedoplnil.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů stěžovatelovu kasační stížnost podle § 37 odst. 5 ve spojení § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť podle obsahu spisu neučinil žádný úkon právní pomoci ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 26. ledna 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu